

đã biết em là thiếu nữ trong trắng, từ nhỏ đến lớn chưa hề yêu ai, trừ anh, chưa hề hôn người đàn ông nào, trừ anh. Lẽ ra, em phải khe khẽ với anh. Song nhiều lần em đã dễ dàng với anh. Em sẵn sàng bỏ qua nếu anh bữa bãi lén lút ở nơi nào khác. Em không muốn những việc xấu xa ấy diễn ra ngay trước mắt em.

— . . . ?

— Lần sau, khi anh hôn đàn bà lạ, anh nên để phòng son dính vào mặt và cổ áo. Hôn nữ y tá trong bệnh viện Z. 005 của sở Mật vụ càng nên thận trọng hơn nữa. Em không ngờ một điệp viên thượng thặng, đa mưu túc kế, đầy rẫy kinh nghiệm như anh, lại bị đánh lừa dễ dàng đến thế.

Mặt hơi tái, Văn Bình nói :

— Xin lỗi em.

— Anh tài lắm. Nhất là tài xin lỗi. Anh đã xin lỗi em hàng chục lần. Và hàng chục lần, em đã làm lạnh lại với anh. Anh thừa hiểu em không tài nào giận anh được.

— Vậy, em còn đợi gì mà chưa cho anh xử hòa.

— Thong thả. Nhân viên bệnh viện đang tụ họp đầy ngoài hành lang để ngắm vết son trên miệng anh.

Vội vàng, Văn Bình nhìn vào gương. Nguyễn Hương nói đúng : môi chàng nhuộm màu đỏ vàng, màu son đàn bà. Chàng lấy khăn mặt ướt lau thật mạnh. Lạ lùng xiết bao, lớp son như bám chặt vào da, không chịu thấm vào khăn mặt. Chàng nhìn nàng, cầu khẩn :

— Lần này nữa thôi, em cứu anh. Từ nay trở

di, anh không dám làm liều nữa. Hừ, anh không ngờ cô gái ngây thơ kia lại xỏ anh.

— Anh đừng nghi oan nàng, tội nghiệp. Nàng chỉ vâng lệnh bác sĩ. Em tiên đoán anh sẽ làm bậy trước khi rời bệnh viện nên mang sẵn thuốc nước đặc biệt này vào cho anh. Loại son dính vào môi anh được chế bằng hóa chất riêng, không cách nào lau sạch, dầu lấy ét-xăng, cồn 90 độ, hoặc dao cạo.

Dáng điệu ngưng ngáp, Văn Bình chia miệng cho Nguyễn Hương lau bằng bông tẩm thuốc. Lẽ thường, được đứng gần nàng, Văn Bình đã hôn nàng. Song lần này chàng hiền lành và khờ khạo như chú mán mới xuống thành phố. Thương hại người yêu, Nguyễn Hương tủm tỉm cười.

Hai người đi bên nhau ra hành lang. Bệnh viện của sở Mật vụ là một tòa biệt thự 3 tầng, kiến trúc kiểu mới, cửa lắp toàn kính, mái bằng, bao on trồng hoa rực rỡ, nằm lọt giữa một khu vườn rộng bát ngát đầy kỳ hoa, dị thảo, ở đường Hồng Nhật Tự. Phòng Văn Bình ở lầu trên cùng, nhìn xuống vườn Tao Đàn. Tường và cửa được chế bằng vật liệu hãm thanh nên tiếng động ồn ào dưới đường không lọt vào trong phòng.

Sau 4 tuần lễ cấm cung, Văn Bình cảm thấy thân thể khỏe khoắn và tâm hồn thơ thới. Trong đời gián điệp, chàng đã mất tự do nhiều lần, lần bị địch bắt, lần nằm dưỡng đường, song chưa lần nào chàng cảm thấy cay đắng bằng lần này. Chàng có ấn tượng là bị các bạn đồng nghiệp về hùa với nhau để cho chàng ăn ột và bỏ hôn. Z. 28 là đệ nhất điệp viên ! Z. 28 chưa hề thua ai ! Z. 28 không bao giờ bị lừa ! Giờ đây, Z. 28 biến thành điệp viên hạng bét, bị thua một cách trào lộng. Chàng không

bị thua vì kém võ thuật, kém mưu chước. Mà thua vì đàn bà. Đàn bà muôn thuở.

Trước khi sang số cho xe chạy, Nguyên Hương liếc chàng bằng dưới mắt. Cái nhìn lạ lùng của nàng bắt Văn Bình nhớ lại quá khứ, một quá khứ rất gần, cách đây 4 tuần lễ, trước ngày chàng được nàng lái xe — cũng cái xe đua quen thuộc này — vào đường đường Z. 005.

Hôm ấy trời mưa tầm tã. Đang nằm trong mền, đánh phé với Mộng Kiều cho khuấy khóa, thì Lê Diệp xô cửa phòng. Như thường lệ, mỗi lần nghỉ xả hơi, Văn Bình tới căn gác thần tiên ở đường Võ Tánh, hú hí với Mộng Kiều.

Thấy bạn, chàng hơi cau mặt, song một giây đồng hồ sau, phải tươi cười. Chàng mời Lê Diệp ngồi xuống giường :

— Phải đi, hả ?

Lê Diệp khoát tay, phân vua :

— Anh đừng mắng tôi vội. Hôm nay, không có việc làm, buồn như trấu cấn, tôi tạt qua thăm anh chị, chứ không dám phá đám đâu.

Biết ý hai người, Mộng Kiều choàng áo ngủ vào người — vì ở trong phòng nàng chỉ mặc bikini hai miếng nhỏ xíu — và tới góc nhà, cắm bếp điện pha cà phê. Văn Bình hỏi bạn :

— Có gì lạ không ?

Lê Diệp lắc đầu :

— Không. Tôi vừa gặp ông Hoàng xong. Ông Hoàng nhờ tôi dặn anh là đơn xin nghỉ thêm 4 tuần nữa được chấp thuận.

Văn Bình mừng rơn :

— May quá. Tôi cứ sợ Nguyên Hương im đơn của tôi, không trình lên ông cụ, hoặc trình lên nhưng đề nghị bác.

— Anh mừng hơi sớm. Theo lệnh ông Hoàng, anh được nghỉ, song phải ở lại Sài Gòn.

— Ở lại Sài Gòn ? Anh không biết là sáng mai tôi đi Nha Trang ư ? Tôi đã lấy phòng đang hoàng rồi. Xin anh nói giùm với Nguyên Hương là tôi đi một mình đề nàng khởi phá.

— Tôi sẽ cố giúp anh. Tuy nhiên, tôi chưa dám bảo đảm. Ông Hoàng cho biết anh cần có mặt ở Sài Gòn vì sắp có công việc quan trọng.

— Phiền anh nhân công việc thay tôi. Anh là nhân viên thượng thặng, còn tài ba hơn tôi nhiều.

— Anh cứ chế riêu.

— Tôi nói thật đấy.

— Tôi sẵn sàng giúp anh, song ông Hoàng vừa phái tôi ra Huế để điều tra về một vụ nhĩ trùng. À, anh đề tôi nói nốt : trong thời gian nghỉ phép, hàng ngày anh phải liên lạc điện thoại với Trung ương. Mặt khác, dịch đang cho người theo dõi anh đề ám sát, anh cần thận trọng hơn trước.

— Không phải ngày nay dịch mới theo dõi tôi, và tìm cách ám sát. Tôi có cảm tưởng là Nguyên Hương quan trọng hóa vấn đề để giữ tôi ở lại Sài Gòn. Tôi nói thẳng anh biết là tôi quyết đi Nha Trang. Ông Hoàng không bằng lòng thì tôi từ chức, thế thôi.

— Hà, hà, giấu đầu hở đuôi rồi, ông bạn Z. 28. Tôi không phải là cô gái thơ ngây, anh biết không ? Từ xưa đến nay, không bao giờ anh đi nghỉ mát một mình.

— Khổ quá, tôi nói thật mà anh không chịu tin. Chẳng lẽ anh muốn tôi thề.

— Anh đừng dành lời thề cho phụ nữ, tiện lợi và hiệu nghiệm hơn. Còn tôi, tôi không tin vào lời thề. Nhất là lời thề cá trê chui ống của anh. Cho dầu anh nói thật, tôi cũng không tin. Vì nếu anh đi Nha Trang một mình không lý nào anh nằng nặc đòi đi cho kỳ được, trong khi anh còn nhiều bạn gái thân thiết ở Sài Gòn. Nhưng thôi, đào sâu vào đời tư của nhau làm gì, hả anh ?

Lê Diệp nheo mắt nhìn bạn. Rồi cả hai phá lên cười. Như Lê Diệp nói, Văn Bình không thể nằng nặc đòi đi, nếu không có người đẹp đi theo. Văn Bình đã khôn ngoan nói là đi Nha Trang, kỳ thật chàng sửa soạn đi Đà Lạt. Và đi với giai nhân Thúy Liễu, nữ điệp viên phi thường của Sở, phi thường về hai mặt tài nghệ và nhan sắc.

Sợ bị Nguyễn Hương khám phá, Văn Bình áp dụng kỹ thuật liên lạc tình báo để thông tin với Thúy Liễu. Nàng vừa từ miền tây về, và được ông Hoàng cho nghỉ phép hai tháng.

Chân ướt, chân ráo, Thúy Liễu đã được đưa lên phi cơ riêng. Ông Hoàng dành máy bay riêng cho nàng đi nghỉ mát, song nàng phải đi một mình. Lên đường gấp rút, nàng không có thời giờ gặp Văn Bình. Lên tới nơi, nàng lập tức đánh điện về cho chàng. Bức điện gồm những chữ lạ lùng như sau :

« Vàng đôi hồ
Tinh hiện lạc
Lễ ớn suy
Mai năm hoàng

Tinh mây cù
Lâm bờ

Bức điện không đề tên người gửi, được gửi từ Nha Trang tới phòng Mộng Kiều. Mộng Kiều đã quen với nếp sống bí mật của chàng nên không hỏi gì. Và lại, nếu nàng hỏi, chàng cũng không hé răng.

Bức điện được viết theo một mật mã giản dị, song người ngoài — kể cả chuyên viên mật mã — không hiểu nổi. (I) Nghĩa thật của nó như sau :

Mười tám, hẹn anh tại Đà Lạt, cố nghỉ một tháng.

Hôn anh ngàn lần. Thúy Liễu.

(I) Mật mã này dựa trên chữ kép, hoặc những chữ thường đi đôi với nhau. Chẳng hạn, khi nói đến chữ « mười », người ta liên tưởng đến « vàng mười », « tám » là « đôi tám » Do đó, « hồ » là « hẹn », « tinh » là « anh », « hiện » là « tại », « lạc » là « đã » « lễ » là « lạt », « ớn » là « cố », « suy » là « nghỉ » (hoặc nghi), « mai » là « một », « năm » là « tháng », « hoàng » là « hôn », « tinh » là « anh », « mây » là « ngàn », « cù » là « lần » « Lâm » là « Thúy » (hiên Lâm Thúy trong truyện Kiều), và « bờ » là « liễu ». Bởi vậy « vàng, đôi, hồ, tinh hiện lạc, lễ ớn suy, mai năm hoàng, tinh mây cù, lâm bờ » tức là « mười tám, hẹn anh tại Đà Lạt, cố nghỉ một tháng, hôn anh ngàn lần, Thúy Liễu ».

Mật mã này được dùng lần đầu trong trận đại chiến Nga-Nhật, đầu thế kỷ này. H. B. Calloway, thông tin viên báo Enterprise ở Nữ vương, áp dụng thủ thuật này trong điện tín để sở Kiểm duyệt khỏi gạch bỏ. Nhờ vậy, ông đã loan được một tin quan trọng. Các sở điệp báo ngày nay coi phương pháp của ký giả Calloway là một dẫn chứng cổ điển về mật mã.

Tác giả sẽ trở lại vấn đề này trong cuốn « Cầm nang Gián điệp ».

Nhớ lại nội dung lý thú của bức điện hồ hên, Văn Bình tiếp tục cười ngặt nghẽo. Mộng Kiều bưng cà-phê lại, giọng ngạc nhiên :

— Anh vừa đánh lừa cô nào phải không ?

Lê Diệp đáp :

— Không. Thỉnh thoảng chúng tôi hay cười rỉ rọt như vậy.

Mộng Kiều nguyệt dài :

— Phải, các anh cười nữa đi. Để xem cười đến bao giờ.

Nàng nguyền nguyền vào buồng tắm. Văn Bình gọi giặt lại :

— Anh có làm gì mà em giận.

Nàng đáp, giọng tấm tức :

— Còn không làm gì à ? Em nói anh biết trước. Em không cho anh đi đâu.

— Trời ơi, hết vỏ dừa lại bị vỏ dừa. Tưởng trên cõi đất này chỉ có Nguyên Hương hay ghen, ngờ đâu Mộng Kiều còn ghen hơn nữa.

— Ớt nào ớt lại chẳng cay. Trước kia, em chưa ghen vì còn hy vọng anh hồi tâm. Giờ đây, anh lảng nhãng hàng đồng, em không ghen sao được.

Ngoảnh sang Lê Diệp, nàng lên giọng :

— Yêu cầu anh làm việc này giúp em. Cái xe Giuletta S.S. sơn trắng đậu trước tòa báo Quyết Tiến, phiền anh xi hơi hai bánh trước. Đêm nay, em ở nhà, không đi làm. Anh Văn Bình cũng phải ở nhà với em.

Lê Diệp chối dây dầy :

— Tôi không dám.

Nghĩ ra kế, Văn Bình ôn tồn bảo Lê Diệp :

— Anh nghe lời nàng đi. Đêm nay, tôi ở nhà.

Lê Diệp trợn tròn mắt :

— Anh nói đùa hay nói thật ?

Văn Bình nhún vai :

— Thật đấy. Đàn bà muốn là Trời muốn.

Lê Diệp đưa tay chào bạn, rồi mở cửa ra cầu thang. Văn Bình khui chai rượu huyết-ky rồi đặt lên bàn, nói với Mộng Kiều đang nhìn qua cửa sổ xuống đường, vẻ mặt hờn giận :

— Anh chịu nghe lời em rồi, em còn hờn giận gì nữa. Chóng ngoan, lại cụng ly với anh cho vui.

Bên ngoài trời vẫn mưa lớn. Trời mưa, uống huyết-ky là thú hạo hạng của tao nhân mặc khách. Mộng Kiều lại là tay thần tửu, uống rượu ít khi say. Văn Bình muốn nàng say mềm. Say không còn biết trời đất gì nữa.

Đến ly thứ ba, Văn Bình ôm nàng hôn say sưa. Nàng tê mê, đứng lặng một hồi, mắt lim dim. Nhanh như cắt, Văn Bình bỏ một viên thuốc nhỏ xiu vào ly nàng. Đó là thuốc ngủ cực mạnh. Mộng Kiều uống thêm ly nữa rồi ngồi phịch xuống đi vắng. Song nàng còn đủ tỉnh táo để bấu vai chàng tóa máu. Nàng dựa đầu vào ghế, thở dài :

— Anh bắt em ngủ đến bao giờ ?

Văn Bình vuốt tóc nàng :

— Em tha lỗi cho. Trưa mai, em mới tỉnh.

Văn Bình tiên đoán nàng sẽ đòi thuốc giải mê, nếu không sẽ la hét om sòm. Trái lại, nàng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh và tươi tắn. Hình như nàng biết rõ mưu kế của chàng. Trước khi nhắm nghiền mắt, ngủ li bì, Mộng Kiều cười một cách ngo ngoảnh :

— Cao nhân tất hữu cao nhân trị. Em.

Lỡi nàng liu lại. Chưa nói hết câu, nàng đã ngủ vùi như đứa trẻ. Văn Bình hôn nhẹ vào trán

nàng, rồi rón rén thay quần áo. Chàng phải hành động thật nhanh, sợ bị ông Hoàng bắt lại. Chàng ném đôi giày đế da vào góc, chọn loại giày ban, êm như ru, khoác áo tối mura lên người, rồi mở cửa phòng.

Ngoài đường, mưa vẫn trút xuống ào ào. Nghĩ đến Thúy Liễu đang chờ chàng trên cao nguyên anh lão, Văn Bình quên cả mưa bắn vào mặt và âm nặng trĩu đôi giày vải thường ngày nhẹ như bấc.

Chiếc Giuletta ngoan ngoãn của chàng vẫn nằm trên lề đường.

Mở cửa, định trèo lên, chàng sực nhớ ra, nhìn xuống bánh xe. Lê Diệp không muốn bạn đi bộ nên chỉ xi hơi một vỏ lốp. Văn Bình nhăn mặt lấy đồ nghề ra thay. May Lê Diệp còn tinh nhân đạo, nếu cả hai bánh trước đều bẹp đi thì Văn Bình chỉ còn nước ngồi bó gối trong xe chờ sáng, lết tới trạm xăng Ngã Sáu bơm lại.

Chàng loay hoay gần nửa giờ mới xong. Mặc trời mưa, đường sá bần thỉu, Văn Bình chui xuống gầm xe, mở đèn bấm quan sát. Chàng đoán không sai: một cái hộp hình chữ nhật, lớn bằng gói thuốc lá được gắn bên dưới, gần thùng xăng. Hộp này phát ra một tín hiệu đặc biệt, chỉ có nhân viên phòng thường trực của Sở nghe được. Căn cứ vào tín hiệu tạch tề, họ có thể biết chàng lái xe đi đâu.

Văn Bình nhếch mép cười khoái trá. Phen này ông Hoàng sẽ gắt như mồm tôm! Chàng giấu cái hộp tín hiệu vào hốc cây. Từ giờ đến sáng mai, nó vẫn tiếp tục kêu tạch tề, nhân viên thường trực

đình ninh là Z. 28 vẫn nằm khàn trong tổ uyên ương ở Võ Tánh. Ngờ đâu, chàng đã cao bay xa chạy. Khi họ biết, Văn Bình đã lên tới Đà Lạt. Chàng sẽ kéo Thúy Liễu vào trong rừng, tới một xóm quen, ở lì một tháng. Dầu có hàng ngàn tai mắt ở cao nguyên, ông tổng giám đốc Mật vụ vẫn không thể tìm ra chàng ẩn náu ở đâu.

Đột nhiên, Văn Bình đau nhói ở bàn tay. Rồi như phép quỷ thuật, da tay của chàng sưng lên: Bực bội, chàng gãi thật mạnh, rồi chia tay dưới mưa. Song chàng không bớt nhức nhối. Có lẽ chàng nhức nhối thêm lên. Dưới ánh đèn trong xe, Văn Bình giật mình: trong khoảnh khắc bàn tay chàng đã sưng lên gấp rưỡi.

Thoạt đầu, chàng tưởng bị sâu cắn, nhưng bầy giờ chàng đã đến 1 kết luận rõ rệt: Chàng chạm phải chất độc. Chạm ở đâu, chạm chất độc nào, chàng cũng không biết. Dầu sao, chàng không thể lên Đà Lạt đêm nay. Chàng phải vào phòng khám bệnh riêng của Sở để tìm hiệu nguyên nhân. 8 giờ sáng, phòng mạch mới mở cửa, chàng không thể chờ được. Vì biết đầu dịch đã lập mưu đầu độc chàng?

Thở dài, chàng gọi giầy nói cho ban thường trực của Sở. Trong vòng 10 phút, một chiếc xe hơi đưa xích lại. Chàng được chở đến đường đường Z.005. Chàng đình ninh chỉ lưu lại Z005 đến sáng, ngờ đâu đúng 4 tuần lễ. 4 tuần lễ nhịn ăn, nhịn hút Salem, nhịn huyết-ky nguyên chất, nhịn du hí với người đẹp.

— Nguyên Hương vẫn mặc cái áo dài mỏng, bằng hàng sụa-ra xanh nhạt, in những bông hoa lớn tròn trĩnh, cũng tròn trĩnh như bộ ngực nguyên tử của nàng. Nàng vẫn trẻ, vẫn đẹp, như dạo nào, nhan